

Локални избори националног значаја били су као и увек пресудни. Могло би се рећи да су ти локални избори имали међународни, па чак и међугалактички значај, јер је исход тих избора требало да буде јасна порука куда иде Србија. Ти резултати и та порука је била порука целом свету, тојест међународној заједници, пошто је ваљда до сада свима већ јасно да не постоји никакав други свет осим међународне заједнице у и међу галаксијама и шире, односно васиони.

Имајући изборе и њихов већ поменути значај у виду, власт па чак и опозиција су водиле огорчену борбу за сваки глас. У ту борбу су нормално били укључени сви, сви, сви, политичари и медији, на челу са жутом штампом – али зачудо и поред већ поменутих значаја, не и они из међународне заједнице, убрајајући и неоправдано одсутне Марсовце и остале зелене. У недостатку истих била су укључена, или боље речено употребљавала су се и сва, сва сва, средства, пардон сва демократска средства. Борба се водила као и увек за сваки глас и до последње жртве – последње гласачке жртве. Управо та борба за сваки глас и гласачку жртву довела је у посету изборни циркус јарких, дугиних и примамљивих боја у једно српско село. Пре тога је у посету селу редовно и често долазио само град. Противградне ракете су биле уништене заједно са осталим посестрима, јер су представљале стратешку претњу за стратешке партнере – НАТО. Разлог је био потпуно оправдан. Власт у Србији је мислила, да Пентагон мисли, да је једна таква оборила невидљивог.

Село је било типично српско село на почетку двадесет првог века и крају пута који нема алтернативу – запустело, на већини бивших њива успевао је само коров (нимало случајно, с обзиром да коров најбоље успева у Србији), са неколико старачких домаћинстава, али веома битна чињеница је била та, што је сваки члан тих домаћинстава био уредно заведен у бирачки списак. За ову причу уопште није битно што је циркус допутовао у ово село и давао представе током предизборне шутње. То је била уобичајена појава у изборним промицбеним активностима. Као и увек, регуларност гласовања ће потврдити независни и непристрасни проматрачи и остали релевантни чимбеници из сустава међународне заједнице, укључујући Марсовце. Спочитавања неће бити докле год је резултат гласовања одговарајући.

Циркуска шатра је била много луксузнија него оне вашарске које су некада биле постављане о сеоској слави Илиндану. Тај вашар се више није одржавао. Продавци лицидерских срца, врелих, пошећерених мекика, сочних и слатких лубеница, других ђаконија и шарених дрангулија више нису долазили. Разлог је био једноставан. Деце, њихових најбољих муштерија више није било. Отишла су незнано куда, без повратка, неким од многобројних паралених путева који немају алтернативу. Нова се нису рађала. Уместо деце рађали су се паралелни и безалтернативни путеви, као и стратешка партнерства и то свакодневно, о чему су редовно обавештавале ТВ станице, како зависне, тако и оне које су себе називале независним. Утешно је било то, што су такве вести чешће посећивале село него град, мада је штета у оба случаја била једнака – немерљива. Продају шарених дрангулија, успешно је заменила продаја шарених лажа.

У селу су остали само они коју су чекали сопствени крај, тојест почетак сопственог пута без алтернативе. Остала је и стара липа у центру вашарског гумна. Она није хтела да оде. Волела је земљу где је изникла и пустила корење. Уместо момака и девојака сада су око ње трутови, стршљенови и бумбари вили коло, уживали и ашиковали. У њеном лишћу запатили су се и неки паразити, али је ипак сваког пролећа мирисала препознатљивим, заносним мирисом.

На овом изборном вашару није се чула музика, није се играло коло, уместо хране за благоутробија, великодушно је сервирана храна за душу у виду старих обећања изречених новим редоследом. Све је било... европски и... међународно заједнички, укључујући васиону и шире. Жонглери обећањима и илузионисти бољег живота су као и увек имали најзапаженији наступ, што значи да је представа текла уобичајеним европским, атлантским и међугалактичким предизборним, изборним и постизборним током, све док тај ток није прекинуо необичан захтев старице забраћене црном марамом, чије су велике, испуцале шаке сведочиле о њеном свакодневном тешком, честитом, али због тога нелидерском раду, као и о недостатку стратешких партнера. Чувши да су међу извођачима назочни многобројни доктори – неки међу њима су заиста имали титуле доктора наука, (при чему за ову причу уопште није битно како су је стекли), старица је замолила да разговара са једним од њих. Доктори су увек били на цени – поготово у тржишним условима. У селу их одавно није било. Уцвељена је хтела да искористи ретку прилику која јој се указала. Обратила се водитељу представе или новосрпски речено шоуа, већ поменутом стручњаку за новосрпски речено еуропску и међународнозаједничку промицбу, који је ту новосрпски, могло би се рећи и стратешко – партнерски био назочан:

Дијете чула сам да сте довели овде много доктора – рече му са надом у гласу.

Јесмо бако – одговори циркуски импресарио и стручњак за ТРТЕЕЕ (телетабиси, радио, телевизија, Европа, Европа, Европа, при чему појам телетабиса означава потрошаче наведених медија, вернике и следбенике свега европског, при чему број Е-ова тежи бесконачности). Његово осетљиво ухо већ је регистровало наду у бакином гласу. Био је обучен да наду чује, сеје (заједно са маглом), гаји, убира и ужива у њеним слатким плодовима. Слатки су били не само за њега, већ и за оне попут њега. Горки за оне због којих их је сејао.

Мој човек је већ дуго болестан – поче да износи своју муку старица.– Људи кажу да је на самрти, па ако би један од ваших доктора могао да га погледа и њему и мени би било лакше.

Ма нема проблема бако – одговори уметнички директор целокупног шоуа и циркуса, који је истовремено био и експерт за МРТЕЕЕ (медији, радио, телевизија, Европа, Европа, Европа) – послаћемо све наше докторе одмах код њега да га прегледају. То су врхунски стручњаци – уваравао је невољницу, не трепћући, мада је он добро знао да међу силним докторима нема ниједног доктора медицине, али то му уопште није било битно. Битно му је било да старица у невољи то не зна. Битно му је било да му поверује. Био је поносан што ће учинити још једно милосрдно дело, дело достојно једног њему драгог анђела. – Идемо одмах – рече јој, – па се затим обрати ТВ екипи, – понесите све потребне инструменте.

Кућа је била уредна, права домаћинска. Двориште са покошеном травом, неколико шљива, маџарки, џенерика и ранки, орах који је давао дебео хлад, а ништа није тражио за узврат, сасвим неевропски и неатлантски, атипично српски, уз њега дрвена клупица и пар јабука. Поред куће озидана фуруна у којој је бака пекла лепиње. Надевене кајмаком биле су права посластица, мада антиевропска, јер по састојцима нису одговарале Кодексу алиментарусу, пошто се кајмак није правио од млека лудих крава, а брашно није млело од генетски модификоване пшенице. Пас и мачка си ћутали, загрљени тугујући за домаћином. Неколико немачких шлемова посејаних око куће, из оног рата пре овог рата, на којима су била видљива оштећења од гелера и куршума, који су практичној домаћици послужили уместо саксија да у њих посади цвеће. Експерт за ТРТЕЕЕ - МРТЕЕЕ је оштро упозорио ТВ екипу да их не снима.

У кући на орману тегле са слатким од дуња, шљива, дивљих јагода и трешања. У кући кревет, у кревету домаћин чиј изглед је јасно показивао да ће ускоро кренути путем који

нема алтернативу. Старица булументу понуди слатким. Ред је ред. Гости навикли на узимање и примање послужише се без стида – више пута. Ред је ред. Проблем је био у кашичицама. Тражили су кашике. Добили су. Понуди их и дукат ракијом. Навикли, послужише се без стида још више пута. Ред је ред. Проблем је био у чашицама. Тражили су чаше. Добили су и њих. У зноју, изненада зацрвљених лица, бавили су се узалудним, али за њих не и тешким послом – пунили су их и празнили. Посао се одужио. Несрећом, прекинуо их је ропац болесника. Присетивши се због чега су дошли, експерт за ТРТЕЕЕ – МРТЕЕЕ је одабрао седокосог и седобрадог доктора, за кога је проценио да ће изгледом придобити поверење самртника.

Како се осећате – поставио је стручно питање доктор, иако је и лаику то било очигледно. Самртник је мрдао устима немајући снаге ни да удахне ваздух. Само је издисао.

Снимајте! Снимајте! – наређивао је ТВ екипи, у стваралачком заносу цењени стручњак за ТРТЕЕЕ – МРТЕЕЕ. “Одлично је ово испало са мрдањем уста. Наснимићемо изјаву подршке нашој странци и пустити је у ударном термину“, размишљао је задовољно.

Да ли дајете подршку нашој странци и путу без алтернативе којим она води Србију? Да ли гласате за нас? – питао је опет доктор, забринут за здравље пацијента, алтруистички стрепећи да неће за живота умирућег добити одговор. Упитани мрдну главом. То му је био последњи покрет. „Супер, супер, ово је очигледна потврда. Умро је баш како треба и кад треба. Уз мало монтаже изгледаће као јасна подршка“, ликовоа је човекољубиво експерт за ТРТЕЕЕ - МРТЕЕЕ.

Штета што је умро, пошто му је очигледно боље и опоравља се, али то још не осећа, – обратио се утешним речима доктор уплаканог старици, видљиво забринут за покојничково здравље. Замишљено је климао главом, чешкајући браду. – Смрт је његова шанса – изрече истину, иако се истина у циркусу уопште није употребљавало, јер је била непожељна. Није посумњао ниједног тренутка у своју дијагнозу. ТВ екипа је помно снимала овај тријумф експертизе.

„Биће ово одлична репортажа на дан гласања, пред затварање бирачких места, за оне који још оклевају. Ова гласачка жртва није узалудна. На крају крајева, што доказује и крај живота овог гласача милосрђе се увек исплати. Победићемо опет. Ни мој анђео ми по милосрђу није раван“, задовољно је размишљао стручњак за ТРТЕЕЕ- МРТЕЕЕ.

(Не)милосрдни анђео

Пише: Љубиша Спасојевић
петак, 16 јул 2010 15:20

Бака је закукала и заплакала. Циркус није имао времена да ожали покојника. Имао је још заказаних представа. “Шта све морам да слушам. Ово је убедљив пример неевропског, неатлантског и... и... и... и осталих нестратешких кукања“, сажалевао је себе циркуски импресарио анђеоских особина, већ поменути експерт за ТРТЕЕЕ-МРТЕЕЕ, не могавши и поред великог умног напрезања да се сети осталих многобројних стратешких партнера. „Кукаће и плакаће како треба тек када уђу у Европу“, закључио је задовољно.